

העובדה, שחלק הארי של גרעון זה כוסה מהסכום שהוקצב על-ידי הממשלה, כתוספת לרווחי הגליקה, עבור הקמת בניין שרות השידור.

מישטרה

מרד היבנאליים

שורת גיפיים של המשטרה פשטה על יבנאל. אותה שעה היו הגברים עסוקים בעבודות בשה. נשים מבוהלות פתחו את הדלתות בפני שוטרים חמושים, שהציגו פקודות חיפוש. כמה מהנשים ניסו לעכב בעד השוטרים, אולם ללא הועיל. הם פשטו על החדרים, בדקו בארונות, חיטטו מתחת למיטות, הפכו את ארגוני החפצים, הקישו על הקירות והמרצפות, בנסיונם לאתר מקור מות מחבוא טוריים.

שוטר מצוייד במגמ"ק, מכשיר אלקטרוני לגילוי מוקשים, עבר מבית לבית. איפוא מוחבא הנשק? הייתה השאלה שאילו השוטרים, ושעליה ניסו למצוא תשובה ב"עזרת החיפושים המדוקדקים.

תיאור זה יכול היה להחזיק בשקט סיפור ליום-הצמאות, על חיפוש נשק שעורכת המשטרה הבריטית. אלא שהשוטרים היו לבושים במדי משטרת ישראל, והחיפוש נערך ביבנאל שבמדינת ישראל, בערב חג הפסח האחרון.

חיפושי המשטרה לא העלו דבר. אולם הם הביאו להכרות מלחמה בין משטרת טבריה מצד אחד, לבין אנשי המושבה הגלילית השלוה ביבנאל. אנחנו לא נוזח עד שאנשי יבנאל לא ימסרו לידינו את כל מחסני הנשק שברשותם? ועמו הקצינים הניסיעים משטרת טבריה. אנחנו לא ניכנעו! הטיחו בתרון היבנאליים. משטרת טבריה מתיחסת אלינו כאילו אנחנו האו.א.ס. של

מדינת ישראל, כאילו המרד הקרוב במדינה יפרוץ דווקא ביבנאל! הבריטים לא העזו. כדי להבין את מהות הקרב הנושע עתה בין יבנאל ל"משטרת טבריה, יש לדעת את הרקע הכללי של היחסים בין שני גופים אלה.

יבנאל, המושבה הוותיקה ששמה אינו עלה מעולם לכותרות העתונים, מוחזקת על-ידי רבים כשמות'ר'טבע, בה שרד גזע מיוחד של בני הארץ. היבנאליים, רובם ילידי המקום, הם צברים חסונים, בעלי שפמים מגודלים, ובעלי גאווה עצמית. לר"בם יש עבר עשיר של שירות בטחוני בהגנה, בפלמ"ח ובצה"ל, והחה אפור של אנשי עבודה שלווים וצנועים, שאינם מתעסקים בפוליטיקה, והחיים בניחוח ממוקדי הרתיחה של המדינה.

למרות שבתקופת המנדט היה ברור לבריטים שהיו מרכז חשוב של ההגנה, הם לא העזו מעולם לערוך בה חיפוש אחר נשק וסליקים. לאחר המלחמה לא טרח איש לאסוף את הנשק שבדי היבנאליים.

גברי המקום שמרו אקדחים, רובים ות"מקלעים, ששרדו בידם מתקופת שרותם ב"נוטרות ובהגנה, ואליהם פיתחו יחס רגשי עמוק. נשק זה שימש להם לציד, ובעיקר לצרכי הגנה אישית, שעה שיצאו לעבודתם בשדות, באזור שהוא נקודת מעבר קבועה של מסתננים ומבריחים, בין הירדן לגליל.

כדי להבהיר את יחסם הרגשי של היבנאליים לנשק, די לדלות אחד מאוצר האגדות והסיפורים המקומיים: היה זה בעת שחרור טבריה. המחלקה של אנשי יבנאל, שמילאה תפקיד מכריע בכבוש העיר, תפסה לפני הכבוש משלט חשוב השולט על דרכי הגישה לעיר. הסתבר כי במקום זה, שהיה מוקף צמחיה גבוהה, אבדו לאחד מהם, יעקב מיזל, אקדחו האישי. למחרת הכיבוש יצאו כל אנשי המחלקה, ובמשך יומיים ערכו

חיפושים אחרי האקדח, עד שמצאוהו והחזירו לבעליו. המציין היה מודיע. בתקופה המתוחה של 1955, כאשר רצחו מסתננים את ראב"ן קורקין, מבני המקום, לא סמכו היבנאליים על תגובה רשמית. הם נטלו את נשקם, ארבו לילה לילה על דרך מעבר המסתננים, עד שלכדו את רוצחיו של קורקין.

עובדות אלה היו מתמיד כצנינים בעיני קציני משטרת טבריה. מה עוד, שמאז ומעולם שורת איבה בין הטבריינים ליבנאליים. הראשונים רואים ביבנאליים יחסנים ואילו האחרונים מדברים בולזול בטבריינים. רק לפני כשנה החליט מישוהו במשטרת טבריה לשים קץ למצב זה, של עצמאות צבאית, כביכול, של יבנאל. אולם במקום לפתור את הבעיה בצורה מלכתחילה, בדרך של משאומתן, פתחה משטרת טבריה בסיד"רת פעולות, לפיהן נראה כאמת כאילו הנשק שבדי היבנאליים מהחה סכנה לבטיחון המדינה.

מודיע מיוחד, מתושבה החדשים של יבנאל, מי שהיה איש משטרת הסמים ב"מצרים, החל לרחת אחרי הנשק שבדי בחורי המקום, מסר אינפורמציה בתשלום, למשטרה. לנער שנתפס בגניבת אופניים, לשני אנשים שנתפסו בגניבת גולת'חציר, וליבנאליים אחרים שהסתבכו באיזו צורה אחרת עם החוק, הבטיחו קציני משטרת טבריה לבטל כל תהליכים נגדם, אם רק ימסרו אינפורמציה על הנשק במקום.

אחד מנערי המקום נתפס כמה פעמים, כשהוא מציץ לחדרים בהן התפשטו בחור'רות. הוא נמסר למשטרה, אולם לא הובא מעולם לדין. כשנתפס בפעם נוספת, הוכה נמרצות על-ידי אחד מבחורי המקום, התברר שאף הוא מודיע'נשק של המשטרה. לתישב מקומי אחר, שהתנגש במכוניתו בעמוד חשמל, הבטיחה המשטרה לא להגישו למשפט, אם ימסור לה שלושה רובים.

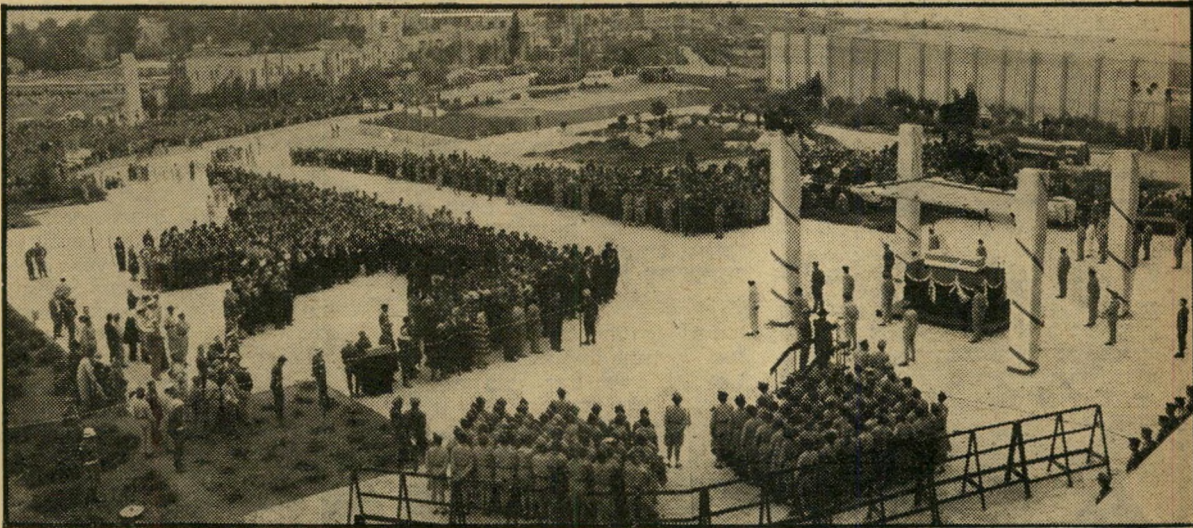
כשגבר הלחץ של המשטרה, החליטו ה"יבנאליים לשתף עמה פעולה. בפעולת איסוף המהירה נאספו כשלושה תריסרי רובים, נמסרו למשטרה. אלא שקציני משטרת טבריה לא שבעו רצון. "או שתמסרו את כל הנשק שבדיכם, או שנשבור אותכם!" אמרו, "יש לנו מספרים של כלי'נשק שלא נמסרנו." "זאת לא טאנאנייקה!" מלבד גאותם ורגשם הולזול שלהם כלפי הטבריינים, היה עוד גורם אוד שעצר בעד ה"יבנאליים מלמסור את כל הנשק שבדיים למשטרה. יבנאל אינה מוגדרת כישוב'ספר. תושב מקומי, המבקש להחזיק נשק ברשיון, מורשה להחזיק אקדח. "אבל כשאני יוצא לשה, בסביבה היא פרשת דרך למסתננים, אני רוצה נשק שאני יכול לסמוך עליו." הקש ששבר את גב הגמל היו יריות שגורו באויר, בעקבות סכסוכי מרעה בין יבנאליים לבדוים, שהובאו לבקעת יבנאל קצין משטרה טברייני, שרצה להוכיח סוף סוף את עליונותו, הוציא צחי'חיפוש אצל שופט'השלום הצפתה, פרוץ גליק. שמועות סיפור כי שופט'השלום טברייני, יעקב בר' זאב, סרב להוציא את צחי'חיפוש המבור'קשים. אמר יבנאלי: "טוב עוד שהמשטרה לא הלכה להוציא צו'חיפוש נגדנו אצל שופט ערבי בנצרת!" החיפושים נעלו העלו דבר. הגברים שחזרו מהשדות, הבחינו ב"שוטרים, הספיקו לזרוק את תתי'מקלעים שלהם לעשב הגבוה. אחד מהדמויות הבול'טות במקום, עמוס אברהמסון, שהאגדה ה"מקומית מספרת עליו, שכשהוא רוצה לת'פוס פרדה, הוא רץ אחריה עד שהיא מתעייפת, בכה כילד למראה השוטרים ה"מחפשים בביתו.

"נכון שיש חוק", הסביר אחד היבנאליים, "אבל זאת בעיה עדינה שצריך לפתור אותה בדרכי'נעם, ולא בהלשנות וחיפושים. סוף-סוף החיפוש לא נערך בטאנאנייקה, אלא ביבנאל! המשטרה לא הייתה מעיזה לערוך חיפוש כזה בקיבוץ. אבל אצלנו מעיזים, מפני שאנו לא שייכים לשום קבו'צת-לחץ!"

הסכסוך הגלילי, שיכול היה להגיע לדי התנגשות של ממש, הועבר עתה לטיפול בדרג גבוה, כששר'העבודה, יגאל אלון, מתערב בו אישית. אלא שיחלפו דורות עד שאישי יבנאל ימזלו לטבריינים על ה"פגיעה שפגעו בכבודם.

הסכסוך הגלילי, שיכול היה להגיע לדי התנגשות של ממש, הועבר עתה לטיפול בדרג גבוה, כששר'העבודה, יגאל אלון, מתערב בו אישית. אלא שיחלפו דורות עד שאישי יבנאל ימזלו לטבריינים על ה"פגיעה שפגעו בכבודם.

מיהו מי בישראל

העילית הישראלית נפגשת על-יד בתמונה שני גושים של חיילים. של רשימה א', אחריה קבוצת ארון הנשיא הנפטר. למטה רואים יותר למעלה: הקבוצה המכובדת רשימה ב', ומצד שני רשימה ג'.

משפט שכון תושבי

דלת משרד הסוכנות ברחוב עליה בתל-אב"ב נפתחה ברעש ודויד אלמליח פרץ ל"משרד. "אני רוצה דירה בבתיים", צעק על הפקיד חביב אבוטבול. "נמאס לי כבר ל"בוא לכאן" כדי להוסיף לדבריו שיכנוע, הנחית מכת אגרוף על זכ כית השולחן, ש"התנפצה לרסיסים.

הכפשה התמלחה. דויד לא היה דמות חדשה לעובדי משרד הסוכנות, אלא שהפעם החליט לשים קץ להתפרעויותיו. המשטרה שהוזמנה למקום, עצרה את דויד, ולא זר שהואשם כחוק, שוחרר עד בירור משפטו.

השבוע היבא בפני שופט השלום חיים נהמני. לאחר שמעו הסיפס את העדויות, החלט להרשיע את הנאשם, אולם רצה ל"הסתפק בקנט בלבד באם יבטיח לו דויד כי שוב לא יחזור להתפרע. אך דויד טירב. היתה לו דעה משלו ב"קשר לכוביות. "אם הממשלה הביאה אותי לארץ", אמר, "היא צריכה גם לתת לי ש"כון בבתיים". הוא הודיע לשופט כי באם לא תתקבל בקשתו — יחזור לסוכנות. השופט החליט למלא את בקשתו של דויד — אך בדרכו שלו. הוא נתן לו שיכון ממשלתי למשך חודש ימים בבית-הכלא.

היסטוריה

תודעה יהודית וכושיקה

מכון ויצמן, נסתר, סובל מתודעה יהודית מפותחת. לתוברת האחרונה של המוסד — רחובות — צורף פתק מיוחד: "במאמרו של פרופסור ד"ר לביא — צמחי רפואה — נפלה טעות מצערת. במקום ההיסטוריון היהודי המומר, יוסף בן'מתתיהו פלביוס — צריך להיות: ההיסטוריון יוסף בן'מתתיהו פלביוס". כך נעז מכון ויצמן את טילוף הדיס'טוריה מבוטניקאים וחובבי צמחים בישראל. אין ספק, שלולא התיקון החשוב היה יוסף בן'מתתיהו מגיש תביעת פיצויים על הוצאת דיבה ומעורר מחדש את השאלה: מיהו יהודי?

כ"אן הגיעה, במשך 15 שנה, הדמוקרטיה הישראלית על איזו עילות מבוסס השלטון? מיהו מי בישראל? מי שייך להי לייף, ולאיה נידבן בחברה הגבוהה?

תשובה לשאלות אלה ניתנה ערב יום העצמאות ה"16. בפעם הראשונה חיברו ראשי הטכס הממלכתיים רשימה מדויקת של סולט המעמדות הממלכתיים והחברתיים בישראל. רשימה זו, אחרי הוצאת בני משפחת הנשיא ועובדי ביתו, שהשתתפו בחלויה בגלל קירבתם למנוח, נותנת תמונה ברורה ומדויקת של מיהו מי — ואחרי מי הוא מי. העילית מחולקת לשלושה סוגים עיקריים הבאים מיד אחרי נשיא המדינה: הסובים ביותר, הסובים באמת, וסות סובים. להלן רשימת המוזמנים להלוויה, לפי דרגותיהם המדויקות, במלואה.

רשימה א':

י"ר הכנסת, ראש הממשלה, נשיא ביהמ"ש העליון, נשיא ההסתדרות הצינית העולמית, הגב' וירה ויצמן, חברי הממשלה, הרב הראשי לישראל, י"ר ההנהלה הצינית, י"ר הועד הפועל הציני. הסגל הדיפלומטי, שופטי ביהמ"ש העליון, מבקר המדינה, נגיד בנק ישראל, רמטכ"ל, סגני שרים, סגני י"ר הכנסת. ראשי דתות זרות, ראשי המפכ"ל, י"ר הנהלת קרן היסוד, ראש עיריית ירושלים, ראשי סיעות הכנסת, גב' חנה שפרינצק, אלמנות השרים שנפטרו.